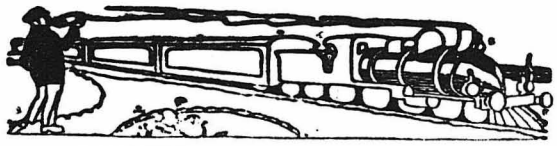

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΛΗΟΣ ΒΟΡΟΝΩΦ

Ὁ γιατρὸς Λαλάντ ποὺ ζοῦσε στὸ Παρίσι, στὴν ἐποχὴ τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου ὀγδόου, ἦταν ὁ πιὸ εὔθυμος τύπος τοῦ ἐπαγγέλματός του. Οἱ δουλειὲς ποὺ ἐσκάρωνε σὲ μερικοὺς πελάτας του καὶ οἱ φάρσες ποὺ ἔπαιζε εἰς βάρος τους τὸν ἔκαμαν τόσο περίφημο, ὥστε ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος τὸν ἐπῆρε κοντά του ὡς ἔκτακτο βασιλικὸ ἰατρό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εὐθυμῆ μὲ τὰ ὡραῖα ἀνέκδοτά του.

***

Ὁ γιατρὸς Λαλάντ ἔλεγε μιὰ μέρα σ' ἕναν κύκλο κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας, ὅτι βρῆκε τὸ φάρμακο ποὺ ξανανειώνη τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ἔλεγε ἔτσι, στὰ ἀστεῖα, ὅταν ὅμως εἶδε μιὰ γηραιὰ κόμησσα ν' ἀνοίγη τὰ μάτια της τέσσερα μόλις ἄκουσε γιὰ τὸ νέο του φάρμακο, ὁ γιατρὸς ἐζωήρεψε τὴ φωνή του καὶ ἄρχισε νὰ ἐκθειάζη μὲ τὰ χτυπητότερα χρώματα τὴν ἀφεύρεσί του.

— Ἄ, κυρίες μου, ἔλεγε, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο εἶνε ἀποτελεσματικό, πῶς ξαναδίνει δυνάμεις, πῶς ἐξαλείφει τὰ σημάδια τῶν γερατειῶν, πῶς ὡμορφαίνει τὸ πρόσωπο !...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρὸς Λαλάντ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψη τῆς γηραιᾶς κομήσσης. Ἦρθε τρέμοντας ὁλόκληρη ἀπὸ τὴ συγκίνησή της, καὶ τοῦ ἐζήτησε, μὲ χίλιες περιστροφές, νὰ τῆς ξαναδώση τὴ νεότητά της.

— Τὸ θέλετε λοιπὸν, κυρία κόμησσα ; εἶπε ὁ ἐξυπνος ἰατρὸς, τὸ θέλετε ; Πολὺ καλά... Θὰ γίνη ἡ χάρι σας.

Κ' ἐπῆγε στὸ ντουλάπι τοῦ δωματίου του, ἐπῆρε ἕνα μπουκάλι μὲ καθαρὸ νεράκι, τῆς τὸ ἔδωσε, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε ὅτι μέσα στὸ δωμάτιό του δὲν ὑπῆρχε κανένας καθρέφτης καὶ τῆς εἶπε :

— Πιέτε το ὅλο !...

Ἡ γηραιὰ κυρία ἐπῆρε μὲ τρεμάμενα χέρια τὸ θαυματουργὸ μπουκάλι καὶ τὸ ἄδειασε ὁλόκληρο.

Ὁ γιατρὸς Λαλάντ ἐχτύπησε τότε, δῆθεν τυχαίως, τὸ πόδι του στὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ἕνας νεαρὸς μαρκήσιος ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Καλημέρα, γιατρέ ! ἐφώναξε εὔθυμα. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ γηραιὰ κόμησσα ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ, καὶ εἶπε :— «Ὦ δεσποινίς !...»

Ἡ ἐξηντάρα κόμησσα, ὅταν ἄκουσε νὰ τὴν ὀνομάζουν δεσποινίδα, ἐκόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἐπὶ τέλους ;... Ἐπὶ τέλους εἶχε νικήση τὰ γερατειά. Εἶχε γίνη νέα καὶ ὡραία δεσποινίς !

Ἐκύτταξε γύρω της, μήπως τὰ μάτια της συναντήσουν κανένα καθρέφτη, ἢ τουλάχιστον κάτι ποὺ νὰ μπορῆ ὁπωσδήποτε νὰ τῆς δείξη τὴ μαγικὴ μεταβολὴ ποὺ ἔγινε στὸ πρόσωπό της. Καὶ ἐπειδὴ τίποτε τέτοιο δὲν ὑπῆρχε μέσα στὸ δωμάτιο, ἀνυπόμονη νὰ βρεθῆ στὸ δρόμο, ἐπλήρωσε ἡγεμονικὰ τὸ γιατρὸ καὶ ἔφυγε κατεβαίνοντας τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά.

Ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω της, ὁ γιατρὸς καὶ ὁ μαρκήσιος— ὑπηρέτης του ἔσκασαν στὰ γέλοια...Καὶ ἡ κόμησσα ; Γύρισε σπίτι της, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, εἶδε ὅτι εἶχε μείνει γρηά, ὅπως καὶ πρῶτα, κ' ἐλιποθύμησε !

χείου· διότι ὅλοι, ἀπὸ τοῦ εὐπορωτέρου ἀριστοκράτου, μέχρι τοῦ τελευταίου χειρώνακτος, ἔπαιξαν τοὺς δύο προφητευθέντας ὑπὸ τοῦ μαρτυρήσαντος μοναχοῦ ἀριθμοὺς, ὑπείκοντες ὅλοι εἰς τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν πρόληψιν.

Συνέβη δὲ ἀκόμη καὶ τὸ πλέον περίεργον καὶ θαυμαστὸν, ὅτι οἱ δυὸ μοιραῖοι ἀριθμοὶ ἐξῆλθον τῷ ὄντι τῆς κληρωτίδος ! Ὄχι μόνον δὲ τοῦτο συνέβη, ἀλλὰ καὶ δύο ἄλλοι ἀκόμη ἀριθμοὶ ἐκληρώθησαν, οἵτινες, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τῆς Σολομωνικῆς τῶν λαχειομανῶν, ἀντεστοίχουν εἰς τὰ περιστατικὰ τοῦ δράματος, οἷον «μοναχὸς», «νοσοκομεῖον», «θάνατος» κλπ. Τὰ ταμεῖα τοῦ κυβερνητικοῦ λαχείου ἀπεστραγγίσθησαν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐδόθησε δὲ νὰ ζητηθοῦν τηλεγραφικῶς γενναῖα ἐκ τοῦ Κέντρου χρηματικὰ ἐμβάσματα, διὰ νὰ ἐξοφληθοῦν τ' ἀναρίθμητα κέρδη.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ἀλησμόνητον καὶ τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν, ὁ ἄφελής καὶ φιλόστοργος λαός τῆς Νεαπόλεως ἐώρτασε μὲ ὅλην του τὴν φυσικὴν ζωηρότητα καὶ θορυβώδη εὐθυμίαν τὸ εὐτυχὲς γεγονός. Δὲν ὑστέρησε δὲ καθόλου κατὰ τοῦτο καὶ ἡ ἰδιωτικὴ μας νεανικὴ ὁμάς, ἡ ἀποτελουμένη κυρίως ἐκ φοιτητῶν ἐξ Ἑλλάδος, κατ' εὐτυχῆ δὲ σύμπτωσιν, γνωρίμους, συμμαθητὰς καὶ φίλους ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας.

Οὕτω πάντες ηὐφράνθησαν χάρις εἰς τὸν δύσμοιρον γέροντα μοναχόν, ὅστις ἔζησε καὶ ἀπεβίασε τραγικῶς λιμώττων, ἐνῶ διὰ τοῦ θανάτου του ἐγένετο πρόξενος εὐτυχίας εἰς τοὺς ἄλλους. Εἶνε ἡ αἰωνία ἀδικία τοῦ κόσμου τούτου, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ὁ Βιργίλιος μὲ τὸ περίφημον ρητὸν τοῦ ἡμιστιχίου του : Sic vos, non vobis !...

Μπάμπης Ἄννινος

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΙΕΣ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου)

— Κύριε, ἐπατήσατε τὸ πόδι τῆς γυναίκας μου καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ζητήσω ἱκανοποίησι.

— Ἄς διακανονίσουμε τὸ ζήτημα, φιλικῶς κύριε. Ἐδῶ δίπλα μου κάθεται ἡ κεθερά μου. Πατῆστε της καὶ σεῖς τὸ πόδι καὶ θὰ εἴμαστε ἴσια !

***

— Μανώλη, εἶπε ὁ παπᾶς στὸν κανδηλανάφτη, σήμερα πρέπει νὰ βγάλλουμε δίσκο στὴν ἐκκλησία, πρὶν νὰ κηρύξω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

— Ἀλήθεια, δέσποτα ;

— Ναί, γιατὶ πρόκειται νὰ μιλήσω περὶ ..οἰκονομίας !

***

— Ἄκου γυναῖκα...Σοῦ τὸ λέω γιὰ τελευταία φορά. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κυττάζης κάθε γάϊδαρο ποὺ συναντοῦμε στὸ δρόμο. Ἐμένα γιατὶ μ' ἔχεις δίπλα σου ;...

***

— Μοῦπατε ὅτι ὁ φίλος σας κάνει ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι, γιὰ τὴν ὑγεία του...Μὰ τί ἔχει ;

— Ἐργάσθηκε πολὺ γιὰ ν' ἀποχτήση... τὰ χρήματα τοῦ ταξειδιοῦ κι' ἔπαθε ὑπερπόνωσι !...

***

— Εἶσαι ἕνας ἄντρας, ποὺ δὲν ἀξίζει οὔτε μιὰ πεντάρα !

— Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι εἶσαι...*τὸ ἕτερον ἡμισύ μου !...*

***

— Ἀπόψε ὀνειρεύθηκα ὅτι μοῦ ἔκαμες ἕνα θαυμάσιο δῶρον. Τί σημαίνει ;

— Σημαίνει ὅτι...ὀνειρεύθηκες !

***

— Πρὸ ἡμερῶν ὁ ἀδερφός μου, ἀγόρασε ἀπὸ τὸ κατάστημά σας ἕνα αὐτοκίνητο, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὁποιοδήποτε *σπάσιμο* συνέβαινε θὰ ἤτανε εἰς βάρος σας καὶ θὰ τοῦ δίνατε τὰ ἀνταλλακτικά.

— Μάλιστα. Λοιπόν ;

— Ἦρθα νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ὀδοντοστοιχία, ἕνα χέρι καὶ ἕνα ψαθάκι !

***

Ἡ καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου στὸν πελάτη :

— Θέλετε νὰ σᾶς φέρω τὸ πρόγευμα ; Πεινᾶτε ;

— Ἐλᾶτε χωρὶς τὸ πρόγευμα, δὲν πεινῶ ἔχω μόνον...*ὄρεξι !...*

***

Ἐκεῖνος διαβάζει στὴν ἐφημερίδα ὅτι μὲ τὸ φίλημα μποροῦν νὰ μεταδοθοῦν πολλὰ βλαβερὰ μικρόβια, καὶ λέγει σ' ἐκείνη :

— Σοφία, νομίζεις καὶ σύ, ὅτι τὸ φίλημα εἶνε ἐπικίνδυνο ;

— Ἀφοῦ εἴμαστε μόνοι μας...ὄχι !..

***

Ἡ μαμὰ πρόκειται νὰ πάη μὲ τὸν μπαμπᾶ, γιὰ μερικὲς ἡμέρες στὰ λουτρά. Τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ κινήσουν ρωτάει τὸ παιδάκι τους :

— Πὲς μας Μπάμπ, ὅταν λείπουμε θέλεις νὰ κοιμᾶσαι μόνος ἢ μὲ τὴν κουβερνάντα ;

Ὁ Μπάμπ σκέπτεται λίγο καὶ ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν μπαμπᾶ του τὸν ρωτάει :

— Τί θὰ ἔπανες ἐσύ, μπαμπᾶ ;

***

— Καὶ τί ἔγιναν τὰ ἔπιπλα τοῦ διαλυθέντος Συλλόγου σας ;

— Ὅσα δὲν ἔφαγε ὁ σκόρος τά... φάγαμε ἐμεῖς !...

***

Μιὰ κυρία σ' ἕναν ἀνύπαντρο κύριο :

— Ἐὰν παντρευτῶ θὰ πάρω ἕναν ἐξυπνο ἄντρο.

— Κυρία μου, οἱ ἐξυπνοι ἄντρες δὲν παντρεύονται ποτέ !..

***

Στὸ θέατρο ἑνὸς χωριοῦ.

Ὁ Διευθυντὴς στὸν ἠθοποιό :

— Κράμπφ, ποῦ ἦσουν τόσην ὥρα ;

— Πῆγα ν' ἀγοράσω ἕνα ζευγάρι καινούργια παπούτσια.

— Γράψε τότε στὸ πρόγραμμα τῆς ἀπογευματινῆς παρασταστάσεως : *«ἀπόψε ἐντελῶς νέα κουστούμια !...»*